

(R.438) HOGER BEROEP DOOR

vonnis nr. 897 F°

OM EISEN E/AUES EN

VONNIS

nummer : 897

datum : 18 februari 2008

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 1C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Notitie nummer: AN66.76.3903-97

in zake van **HET OPENBAAR MINISTERIE:**

TEGEN :

1
zonder beroep
geboren

op
wonende te
Nederlandse

2
zaakvoerder
geboren te
wonende te
Nederlander

op

BETICHT VAN:

Te

De eerste en de tweede,

De feiten der tenlasteleggingen C en D gepleegd zijnde tussen 23 oktober 1997 en 10 november 2002, feiten de voortdurende en achtereenvolgende uiting zijnde van eenzelfde opzet, het laatste feit gepleegd zijnde op 9 november 2002,

de eerste en de tweede,

- I. van 1 mei 2000 tot ten minste 2 februari 2005, verder in stand te hebben gehouden,
namelijk een achthoekig glazen tuinhuis van 3,60 m x 3,60 m, gelegen in bosgebied,
- II. van 1 mei 2000 tot ten minste 2 februari 2005, verder in stand te hebben gehouden,
namelijk de verbouwing van een woning van 15 m X 7,65 m, gelegen in bosgebied,
- III. van 1 mei 2000 tot ten minste 2 februari 2005, verder in stand te hebben gehouden,
namelijk een aarden wal naast en achter het zwembad, van 2,70 m breed en met een hoogte van 0,70 m, gelegen in bosgebied,
- IV. van 1 mei 2000 tot ten minste 2 februari 2005, verder in stand te hebben gehouden,
namelijk een houten berging van 6 m x 4,60 m, gelegen in bosgebied,
- V. van 1 mei 2000 tot ten minste 2 februari 2005, verder in stand te hebben gehouden,
namelijk een aanbouw achteraan de woning van 17,80m x 11,60 m aan de linkerzijde en x 13,50 m aan de rechterzijde, gelegen in bosgebied,
- VI. van 1 mei 2000 tot ten minste 2 februari 2005, verder in stand te hebben gehouden,
namelijk een zwembad van 11,80 m x 4,80 m, gelegen in bosgebied
- VII. van 1 mei 2000 tot ten minste 2 februari 2005, verder in stand te hebben gehouden,
namelijk een vijver van 10,00 m x 4,30 m, gelegen in bosgebied
- VIII. van 9 november 2002 tot ten minste 2 februari 2005, in stand te hebben gehouden,
namelijk een terras en verharding achteraan de woning van 17,80 m x 5,10 m, gelegen in bosgebied,

- I. het voltooiën van een aanbouw achteraan de woning van 17,80 m x 11,60 m aan de linkerzijde en x 13,50 m aan de rechterzijde, gelegen in bosgebied,
- II. de verdere afwerking van een zwembad bouwkundig links naast de aanbouw, van 11,80 m x 4,80 m, gelegen in bosgebied,
- III. de verdere afwerking van een vijver van 10,00 m x 4,30 m, gelegen in bosgebied,

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken kantoor te
dd. 14 december 2005

EN NOG INZAKE VAN :

De Stedenbouwkundige Inspecteur
van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting,
Monumenten en Landschappen, Bestuur Ruimtelijke
Ordening te
waarvan de kantoren eertijds gevestigd waren
te

- eiser tot herstel -

ter zitting vertegenwoordigd door meester advocaat bij de balie te

Gezien de stukken van het onderzoek;

Gehoord de eiser in herstel in zijn middelen en besluiten, ontwikkeld door
meester advocaat bij de balie te

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de eerste en tweede beklagde in hun middelen van verdediging,
bijgestaan door meester en meester advocaten bij
de balie te

1) De feiten.

Eerste beklagde is eigenaar. tweede beklagde is gebruiker, van een onroerend goed te gekadastreerd als gelegen, overeenkomstig gewestplan in bosgebied, ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Het betreft een woning die volgens beklagden werd opgericht in 1957, met houten berging. Deze stelling wordt door de rechtbank aangenomen gelet op de kadastrale stavingsstukken.

Op 30 november 1992 verkregen beklagden een vergunning tot het VERBOUWEN van de woning. De aanvraag werd ingediend door tweede beklagde. In de vergunning werd een voorwaarde voorzien met betrekking tot de dakhelling (stukken 90, 91).

Op 23 oktober 1997 werd door de politie van in opdracht van het gemeentebestuur een proces-verbaal opgesteld waaruit de navolgende bouwvovertredingen blijken :

- zowel bouwkundig links en rechts als achteraan de woning werd bijgebouwd.
- bouwkundig links naast de woning werden de funderingen gebouwd voor een zwembad.
- achteraan in de tuin werd een uitgraving verricht, vermoedelijk voor een vijver. (stuk 14)

Er werd een bevel tot stopzetting der werken aan beklagde ter kennisgebracht op 1/11/1997 dat op 3/11/1997 door de Burgemeester van werd bekrachtigd (stukken 1 en 2). Eerste beklagde kreeg er kennis van op 13/12/1997.

Uit de gegevens die de verbalisanten aanbrenge blijkt dat de werken vermoedelijk werden aangevat einde 1992 (stuk 14).

De goedgekeurde vergunning werd nooit afgehaald en er werden geen borgen betaald, noch werd melding gemaakt van de aanvang der werken (stuk 13).

Eerste beklagde bevestigt deze gegevens in haar verklaring aan de verbalisanten (stuk 16). Zij bevestigt tevens dat er geen vergunning was voor de bouw van een zwembad, de aanbouw bouwkundig links en de aanleg van een vijver.

Het College van Burgemeester en Schepenen van _____ nam in de zitting van 15/06/1998 een herstellvordering : "afbraak en herstel van de plaats in de vorige staat."

De Stedenbouwkundig Inspecteur bracht ter kennis aan het College van Burgemeester en Schepenen niet akkoord te gaan met louter sloping van de uitbreiding aan de woning en de verwijdering van de fundering van het zwembad en dempen van de vijver vermits van de oorspronkelijke woning niets meer bewaard bleef.

Op 9 november 2002 werden door politie _____ opnieuw vaststellingen gedaan :

- de voorgevel is sterk gewijzigd vergeleken met de bouwvergunning, de breedte van het hoofdgebouw werd met 0,40 meter overschreden.
- de aanbouw welke niet vergund was, werd volledig afgewerkt.
- het zwembad werd eveneens afgewerkt en is functioneel.
- naast en aan de achterzijde van het zwembad werd een aarden wal aangelegd.
- de vijver werd gevuld met water en is functioneel.
- er werd een glazen tuinhuis opgericht.
- een houten berging werd opgericht.

(stukken 84-86).

Het stakingsbevel van 3/11/1997 werd duidelijk genegeerd (stuk 82).

Dit gegeven wordt bevestigd door de gevoegde foto's in het strafdossier.

Op 18 maart 2005 volgt een uitgebreide herstelvordering vanwege de Stedenbouwkundig Inspecteur waarin gevorderd wordt :

- herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat door het slopen van :

- 1) de herbouwde woning met grote aanbouw + terras.
- 2) een verharding (4 meter diep).
- 3) een zwembad + verhoging door middel van een aarden wal.
- 4) een vijver.
- 5) een achthoekig glazen tuinhuis.
- 6) een houten berging.
- 7) een caravan.

(stukken 97-102)

2) Met betrekking tot de opmerking over het verval van de vergunning van 30/11/1992.

De rechtbank meent dat in het Decreet Ruimtelijke Ordening enkel als reden tot verval wordt opgegeven, het niet tijdig aanvatten van de werken.

Uit de gegevens in het strafdossier blijkt dat de werken werden aangevat einde 1992 (stuk 14).

Om die reden worden de tenlasteleggingen A II en B II aangevuld en heromschreven als "in strijd met de vergunning verleend op 30 november 1992", zijnde de verbouwing van een woning van 15 x 7,65m, gelegen in bosgebied. De feiten zijn hierdoor niet gewijzigd.

3) Met betrekking tot de opmerking over het bewijs van oprichting van de oorspronkelijke woning vóór 1962.

Uit de door beklaagden gevoegde kadastrale gegevens (stuk 11), blijkt toch wel dat de oorspronkelijke woning werd opgericht in 1957.

De voorlegging van de aankoopakte door beklaagden ware in casu misschien meer verhelderend geweest.

Het verkrijgen van de vergunning van 1992 is wel een aanwijzing. De rechtbank acht het niet opportuun deze vergunning op haar wettigheid te toetsen.

4) Ten gronde.

Het staat vast dat het betrokken onroerend goed gelegen is in "bosgebied", dat wil zeggen ruimtelijk kwetsbaar.

Beklaagden bevestigen beiden dat werd afgeweken van de oorspronkelijke vergunning met betrekking tot de realisatie van het hoofdgebouw en dat voor de overige constructies gewoon geen vergunning werd aangevraagd.

De rechtbank benadrukt dat de uitvoering van werken in ruimtelijk kwetsbaar gebied, gebonden is aan strikte regels en vergunningen die dienen te worden nageleefd.

De opmerkingen van beklaagden over zwembad, vijver, tuinhuis, berging, aanbouw en ook met betrekking tot het hoofdgebouw wordt dan ook door de rechtbank niet weerhouden.

Bovendien werden beklaagden zeer uitdrukkelijk in kennis gesteld van de inbreuken en hebben zij gewoon verdergewerkt en het stakingsbevel van 3/11/1997 genegeerd. Zij ondernamen geen enkele poging om de toestand te regulariseren, ondanks hun beweringen en dit nadat ze kennis kregen van de herstellvordering.

De vrijstellingen naar waar beklaagden verwijzen, gelden niet in ruimtelijk kwetsbaar gebied. Beklaagden waren wel degelijk op de hoogte dat het onroerend goed gelegen is in dergelijk gebied.

Dit blijkt uit de bouwvergunning van 30/11/1992 (stuk 50) en bij de aankoop, volgens beklaagden in 1990, was het al bosgebied.

Ook de argumentatie met betrekking tot de vooropgestelde minieme reliëfwijziging met betrekking tot de vijver wordt niet weerhouden.

Voor al de door beklaagden uitgevoerde werken was er een vergunning noodzakelijk. Beklaagden hebben dit wetens en willens genegeerd.

De rechtbank meent dat de foto's in het strafdossier en de vaststellingen van de verbalisanten een zeer duidelijk beeld geven van de overtredingen die door beklaagden werden begaan.

De rechtbank acht de feiten A, B, C en D lastens beide beklaagden bewezen.

5) Met betrekking tot de herstellvorderingen.

- Toetsing cfr. artikel 159 Grondwet

De rechtbank benadrukt dat de vordering bedoeld in artikel 149 DORO op haar externe en interne wettigheid dient te worden getoetst en dient te worden onderzocht of de beslissing van de stedenbouwkundig inspecteur en/of College van Burgemeester en Schepenen om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend genomen is met het oog op een goede ruimtelijke ordening.

Indien dit niet het geval is of indien de vordering gesteund is op een opvatting die kennelijk onredelijk is, dient de rechtbank met toepassing van artikel 159 GW, de vordering zonder gevolg te laten.

De rechtbank merkt op dat nog steeds algemeen in cassatierechtspraak, wordt bevestigd dat de rechter niet mag oordelen over de opportuniteit van de herstelmaatregel.

Een toetsing van de interne en externe wettigheid van de herstellvordering kan steeds gebeuren, gelet op artikel 159 GW, waarbij wordt gesteld dat de rechtbank de verordeningen en besluiten enkel kan toepassen voor zover ze wettig zijn.

Met betrekking tot de externe wettigheid strekt de controle zich ook uit over de motiveringsplicht en of alle voorwaarden voor het bevelen van de herstelmaatregel zijn nageleefd.

Met betrekking tot de interne wettigheid dient te worden nagegaan of de herstelmaatregel gevorderd wordt met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

Hierbij is een toetsing mogelijk aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder onder meer het redelijkheidsbeginsel. (G. Debersaques, De sanctionering van stedenbouwmisdrijven : overzicht van enkele evoluties en knelpunten, 1993-1997, in B. Hubeau en J. Vandelanotte, De recente evoluties en knelpunten in de ruimtelijke ordening en stedenbouw, 1993-1997, 30-37;

A. Mast en J. Dujardin, H. Van Damme en J. Vandelanotte, Overzicht van het Belgisch Administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, nr. 7603, 718;

M. Faure, Milieustrafrecht, Strafvuittingsgronden en toerekeningsperikelen in het milieustrafrecht, 6-7

De rechtbank stelt vast op dat de herstellvordering van de Stedenbouwkundig Inspecteur uitvoerig gemotiveerd is.

Er wordt inderdaad verwezen naar de basisbestemming van het onroerend goed, met name bosgebied, wat aanzien wordt als een essentieel Stedenbouwkundig voorschrift, waarvan niet kan worden afgeweken.

Eveneens wordt verwezen naar het niet naleven van het bevel tot staking en naar de herhaling van de inbreuken. (stuk 99)

De rechtbank benadrukt dat nog steeds, ook sinds de wijzigingen door het decreet van 4 juni 2003, het herstel in de oorspronkelijke toestand, de principieel te vorderen herstelmaatregel is. (Debersaques G., "Stedenbouwmisdrijven : instandhouding en herstel. Fundamentele wijzigingen door het decreet van 4 juni 2003", TROS, nr 21, pg 217.)

De bedoeling is in hoofddorde een einde te maken aan de onwettige toestand.

De toepassing van de meerwaarde als herstelmaatregel, werd uitgebreid, ook in het licht van het arrest van het Arbitragehof van 19 juni 2005.

Doch, wanneer het misdrijf een zwaarwichtige inbreuk vormt op de essentiële voorschriften, inzake de bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg, kan nog steeds een andere herstelmaatregel worden opgelegd.

Hier, werd uitdrukkelijk geoordeeld door de Stedenbouwkundig Inspecteur dat het om een ernstige inbreuk ging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, met name gelegen in bosgebied.

Zo meent de rechtbank dat er geen schending is van het proportionaliteitsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel.

Beklaagden hebben zeer bewust de opgelegde regels niet nageleefd, zodat ook niet kan aanvaard worden dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd.

Evenmin kan de herstellvordering als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Uit al de voorhanden zijnde gegevens blijkt dat de herstellvordering wel is ingegeven door motieven van een goede ruimtelijke ordening.

De verwijzing naar het ruimtelijk kwetsbaar gebied en naar de niet-naleving van het stakingsbevel, zijn zeker elementen die gelden als motieven voor de herstellvordering.

De uitsluitingsgronden voor toepassing van een eventuele meerwaarde zijn immers wel voorhanden.

Het herstel in de oorspronkelijke staat is afdoende gemotiveerd. Enkel door toekenning ervan kan de onwettige toestand worden hersteld.

- Advies Hoge Raad voor Herstelbeleid :

De rechtbank "kan", overeenkomstig artikel 198 bis DORO, advies vragen aan de Hoge Raad voor Herstelbeleid met betrekking tot de herstellvorderingen die werden ingediend vóór inwerkingtreding van de adviesverplichting. Met betrekking tot de oorspronkelijke spildatum van 1 mei 2000 in artikel 149 DORO, voor de vastgestelde inbreuken verwijst de rechtbank naar het arrest van het Arbitragehof van 7 maart 2007, waarin deze als ongrondwettelijk werd bevonden.

De Hoge Raad voor Herstelbeleid heeft daarbij de volle beoordelingsvrijheid zoals de Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen en kan de motivering van de herstellvordering wijzigen indien dit noodzakelijk blijkt op basis van beoordelingselementen die de Hoge Raad voor Herstelbeleid zelf toevoegt.

Bovendien kan ook worden nagegaan of het nadeel aan beklaagden berokkend door afbraak in verhouding staat met het gevraagde herstel.

Beklaagden verwijzen naar de toekomstige ontwikkelingsperspectieven voor het onroerend goed.

Bij de beoordeling van de bouwovertreding moet rekening gehouden worden met de actueel geldende voorschriften die de wederrechtelijkheid van de gepleegde feiten bepalen.

De wederrechtelijkheid moet ongedaan worden gemaakt.

De herstellvordering moet ertoe leiden dat de legaliteit wordt hersteld.

Men kan zich dus thans niet beroepen op de eventuele toekomstige planologische context.

De rechtbank meent wel dat een advies van de Hoge Raad voor Herstelbeleid nuttig zou kunnen zijn betreffende de al dan niet volledige afbraak van het hoofdgebouw of aanpassing overeenkomstig de vergunning van 30/11/1992, ook mede gelet op de vroeger bestaande woning.

Evenwel is de rechtbank van oordeel dat het inwinnen van advies in de huidige stand van de procedure niet noodzakelijk is om te oordelen over de herstellvordering.

Immers zal de Stedenbouwkundig Inspecteur toch nog het advies moeten inwinnen van de Hoge Raad voor Herstelbeleid om een ambtshalve uitvoering op te starten. Alsdan zal de Hoge Raad voor Herstelbeleid met voormelde elementen kunnen rekening houden. (Bloemen Hubert, De Hoge Raad voor het Herstelbeleid vanuit het perspectief van de administratie, Tijdschrift Milieurecht, 2006, 406-423, Lefranc, Pierre, Wie berecht de onoordeelkundige Hoge Raad voor het Herstelbeleid, Tijdschrift Milieurecht, 2006, 431-448)

De rechtbank gaat niet in op het verzoek tot het vragen van advies aan de Hoge Raad voor Herstelbeleid.

- Termijn voor uitvoering :

Sinds het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003, kan de rechtbank, cfr artikel 149 § 1 lid 5 DORO, de termijn van de uitvoering van de herstelmaatregel, discretionair en soeverein beoordelen.

De rechtbank meent dat in casu dient te worden rekening gehouden met de bewust begane inbreuken en de reeds verlopen termijn waarbinnen beklaagden reeds inbreuken hadden kunnen herstellen zoals het dempen van de vijver, verwijderen zwembad.

Integendeel, hebben zij bewust ondanks het bevel tot staking, de wederrechtelijke constructies, verder afgewerkt.

Derhalve wordt de termijn van uitvoering bepaald op 1 jaar na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis.

Een dwangsom van 500 euro per dag vertraging wordt opgelegd vermits dit het enige middel blijkt te zijn om het herstel te bekomen.

Strafmaat :

De feiten zijn ontoelaatbaar.

De stedenbouwkundige normen die zijn opgelegd met het oog op een goede ruimtelijke ordening worden op flagrante wijze niet nageleefd. Zeker nu beklaagden ook het stakingsbevel van de Burgemeester hebben genegeerd.

De navolgende straf wordt daarom opgelegd.

Een opschorting, waarom beklaagden verzoeken, acht de rechtbank geen passend signaal. De rechtbank houdt rekening met het blanco strafregister van beklaagden zodat de gevangenisstraf en de boete deels, wordt opgelegd met uitstel.

De feiten A, B, C en D vermengen zich als zijnde gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet;

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Gelet op de artikelen 147, 162, 185, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering,
artikelen 1, 3, 6, 7 van het Strafwetboek,
artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003;
de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro,
artikelen 28, 29 der wet van 1 augustus 1985, gewijzigd door de wetten van 24 december 1993 en 22 april 2003 en het K.B. van 19 december 2003, de programmawet van 27 december 2004, het KB van 31 oktober 2005;
artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878,
bij toepassing van de artikelen en wetsbepalingen zoals aangehaald in hoger vermelde tenlasteleggingen A, B, C en D,
en bij toepassing van de artikelen 25, 38, 40, 65, 66 van het Strafwetboek

Rechtdoende op tegenspraak

Verleent akte aan de Stedenbouwkundig Inspecteur van zijn tussenkomst als eiser tot herstel.

VEROORDEELT :

- **Eerste en tweede** beklaagde hoofdens de **vermengde feiten A, B, C en D** tot :

- een hoofdgevangenisstraf van **ieder TWEE MAANDEN**

en

- een geldboete van **ieder TWEEDUIZEND EUR.**

*Aangezien eerste en tweede veroordeelde vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden hebben opgelopen;
dat in die omstandigheden een genademaatregel van aard is om de verbetering van deze veroordeelden te doen verhopen;*

*Beveelt dat bij toepassing en binnen de perken van artikel 8 der wet van 29 juni 1964, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 10 februari 1994, de tenuitvoerlegging van de **hoofdgevangenisstraf en de geldboete** uitgesproken ten laste van eerste en tweede veroordeelde, wordt uitgesteld voor een termijn van **drie jaar** vanaf heden, **uitgezonderd een effectief gedeelte van de geldboete voor zowel eerste als tweede veroordeelde van 1.000 euro, dat vermeerderd met 45 decimes, 5.500 EUR bedraagt of een vervangende gevangenisstraf van vijfenveertig dagen.***

Verplicht eerste en tweede veroordeelde, als bijdrage voor de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot het betalen van een bijdrage van **ieder 25 EUR**, bij toepassing van artikel 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd door de wet van 26/06/2000 en de wet van 7 februari 2003, vermeerderd met 45 decimes, en gebracht op **elk 137,50 EUR.**

Verplicht eerste en tweede veroordeelde **solidair** tot betaling van de kosten van het geding belopende **144,72 EUR** en bij toepassing van artikel 77 van het Koninklijk Besluit van 27 april 2007, tot een vergoeding van **elk 29,30 EUR.**

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 der wet van 5 maart 1952 gewijzigd door de wet van 7 februari 2003 de geldboeten van 2.000 EUR, vermeerderd worden met 45 decimes, zodat die geldboeten elk 11.000 EUR bedragen.

Bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboeten vervangen kunnen worden, bij gebrek aan betaling binnen een termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie maanden voor elke geldboete;

Beveelt het herstel van de plaats aan de in
de oorspronkelijke toestand door het slopen van :

- de herbouwde woning met grote aanbouw + terras.
- een verharding (4 meter diep).
- een zwembad + verhoging door middel van een aarden wal.
- een vijver.
- een achthoekig glazen tuinhuis.
- een houten berging.
- een caravan.

en dit binnen de termijn van **EEN JAAR** na het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig vonnis, onder verbeuring van een dwangsom van **500 euro per dag vertraging**.

Zegt voor recht dat de Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente in geval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien en de kosten ervan te recupereren van de veroordeelden.

Machtigt de Stedenbouwkundig Inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats.

Zegt voor recht dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting op
achttien februari tweeduizend en acht.

AANWEZIG:

voorzitter van de kamer, enig rechter,
substituut-procureur des konings,
adjunct - griffier.